

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **R. G.,** zastoupeného JUDr. Alenou Kojzarovou, advokátkou, se sídlem Uhy 108, Uhy, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, č. j. OAM-117/LE-BE03-BE03-PS-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2015, č. j. 44 A 60/2015 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Odměna ustanovené zástupkyně JUDr. Aleny Kojzarové, advokátky, **se určuje** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl nejprve rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 13. 7. 2015, č. j. KRPS-242933-31/ČJ-2015-010022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), za účelem správního vyhoštění a umístěn do Zařízení pro

zajištění cizinců Bělá - Jezová. Správní orgán přistoupil k tomu opatření, neboť zjistil, že Obvodní soud pro Prahu 4 vydal trestní příkaz, kterým žalobce odsoudil k trestu vyhoštění v délce jednoho roku a podle něhož měl žalobce vycestovat nejpozději do 10. 12. 2014. Správní orgán taktéž zjistil, že dne 10. 11. 2014 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce s platností na dva roky. Žalobce však území České republiky navzdory vydaným rozhodnutím neopustil.

[2] Dne 20. 7. 2015 žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Žalovaný následně v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) uložil žalobci povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. b) a c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a to až do vycestování, maximálně však do 10. 11. 2015. Žalovaný při svém rozhodování vyšel zejména z toho, že žalobce přicestoval na území České republiky roku 2001 na základě turistického víza platného cca jeden týden. Po skončení platnosti turistického víza zde pobýval bez platného povolení k pobytu, tedy nelegálně. Roku 2011 vypršela platnost jeho cestovního dokladu, a tudíž zde pobýval neoprávněně. Poté si žalobce obstaral falešný rumunský občanský průkaz. Správní ani soudní rozhodnutí o vyhoštění nerespektoval, navíc je veden v evidenci nežádoucích osob od 19. 11. 2014 do 14. 12. 2016. V České republice nemá práci, stálou adresu pobytu, závazky, majetek ani zde nežijí osoby, k nimž by měl vyživovací povinnosti. Není zdravotně pojištěn, ale jeho zdravotní stav je dobrý. Žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ani s takovým občanem nežije ve společné domácnosti. Všichni jeho příbuzní žijí na Ukrajině. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu války na Ukrajině. Jelikož žalobce pobýval v České republice neoprávněně, opakovaně nerespektoval vydaná rozhodnutí, vědomě si obstaral padělaný doklad a prokazoval se jím, dospěl žalovaný k závěru, že propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť lze důvodně předpokládat pokračující nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých správních orgánů.

[3] Žalobu podanou proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Naznal, že závěry žalovaného byly postačující pro uložení povinnosti setrvat v zajišťovacím zařízení. Žalobce svým dosavadním chováním nedal žádnou záruku respektu k právnímu řádu České republiky, když zde pobýval neoprávněně, prokazoval se falešnými doklady, mařil výkon uloženého správního vyhoštění, byl trestně stíhán a odsouzen k trestu vyhoštění, jemuž se nepodrobil. Chování žalobce bylo ve svém souhrnu natolik intenzivním porušením veřejného pořádku, že nebylo možné předejít jeho pokračování bez omezení žalobcovy osobní svobody. Ke zneužití správního uvážení nedošlo, neboť nelegální pobyt žalobce na území České republiky nebyl jediným důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalobní tvrzení o tom, že žalobce má na území České republiky mnoho přátel, silné sociální vazby a je integrován do české společnosti, shledal krajský soud účelovými a nevěrohodnými zejména vzhledem k tomu, že byl žalobce v době svého zajištění nalezen bez peněz a střechy nad hlavou na lavičce v parku. Žalobce se nepokusil zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky až do doby vzniku bezprostřední hrozby vyhoštění, což svědčí o tom, že žádost o mezinárodní ochranu byla pouze účelová. Rozhodnutí žalovaného dle názoru krajského soudu obstojí i co do délky uložené povinnosti setrvat v zajišťovacím zařízení, neboť byla zohledněna pravděpodobná délka trvání řízení o azylu, lhůta pro podání žaloby proti případnému zamítavému rozhodnutí i

doba doručování písemností. Povinnost setrvat v zajišťovacím středisku byla přesně časově určena, sledovala legitimní cíl a nebylo ji možno kvalifikovat jako porušení čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Tvrdil, že na území České republiky pobývá od doby podání žádosti o udělení azylu legálně, a proto jeho pobyt nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek. Z odůvodnění napadeného rozsudku navíc nevyznívá obava, že by stěžovatel mařil řízení o azylu nebo je jinak ztěžoval. Podle rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 209/2005 nemůže skutečnost, že bylo s cizincem zahájeno řízení o správním vyhoštění, sama o sobě odůvodnit jeho zajištění. Zbavení svobody nelze odůvodnit ani absencí bydliště nebo jeho sociální situací. Skutečnost, že stěžovatel pobýval na území bez povolení, taktéž sama o sobě neopodstatňuje zajištění. Krajský soud měl hodnotit, zda při svém pobytu v České republice narušil závažně veřejný pořádek jinak než pouze nelegálním pobytem. Stěžovatel navíc ani nemařil správní řízení o vyhoštění; pokud odmítl vycestovat, pak je to nyní i důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zajištění není možno ztotožňovat s vazebními důvody, nemůže tedy být realizováno z předstižných důvodů. Ze správního spisu ani odůvodnění napadeného rozsudku neplyne, že by stěžovatel byl pro správní orgány nedosažitelný a jeho ponecháním na svobodě by byl ohrožen veřejný pořádek, ani to, že by (azylové) řízení bez jeho zajištění nebylo možno provést.

[5] Zajištění jakožto nejzávažnější zásah do svobody člověka musí být řádně zdůvodněno a je třeba zvážit otázku jeho přiměřenosti. Krajský soud ovšem pouze přejal argumentaci žalovaného, a tudíž jeho závěry nelze považovat za řádné. Správné nejsou ani ty závěry krajského soudu, které učinil na základě pochybných předpokladů. Pokud soud bez výslechu stěžovatele naznal, že žádost o udělení azylu je zjevně účelová, je jeho názor pouhou domněnkou, která nemá oporu v provedeném dokazování. S odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 24. 4. 2008, č. 15349/06, ve věci *Rizzotto proti Itálii*, zdůrazňoval, že téměř tříměsíční, povahou pouze „správní“ zajištění bylo svou délkou nepřiměřené a navíc bylo omezeno jeho právo na pravidelný přezkum dalšího trvání zajištění. Měl za to, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť je třeba rozhodnout, zda soud může při rozhodování o zajištění vyhodnocovat jako předběžnou otázku samotnou žádost o azyl.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatelovo chování vyvolávalo pochybnosti o jeho ochotě dodržovat po případném propuštění ze zajišťovacího zařízení povinnosti stanovené českým právním řádem. Se závěrem krajského soudu o intenzitě porušení veřejného pořádku stěžovatelem se ztotožnil a v tomto kontextu odkázal také judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž byl vyložen pojem veřejného pořádku. Dodal, že porušení veřejného pořádku neshledal pouze ve stěžovatelově nelegálním pobytu, ale také v předpokladu možného nerespektování právního řádu a pokynů policejních a správních orgánů, neboť se stěžovatel prokazoval padělaným dokladem. K otázce přiměřenosti délky trvání zajištění citoval rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 44 A 21/2015. Nadále trval na svých závěrech, jakož i zákonnosti a

správnosti napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro nedůvodnost.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.")]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Stěžovatel taktéž uplatnil přípustné důvody [podle obsahu kasační stížnosti se jedná o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.; důvod podle písm. b) byl namítán toliko formálně, neopíral se o konkrétní tvrzení]. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[8] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že na nyní posuzovanou věc nedopadá § 104a s. ř. s. o přijatelnosti kasační stížnosti. Jak již uvedl ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013 – 38 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), „*zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti je na místě pouze u věcí, jejichž meritem je posouzení otázky udělení nebo neudělení některé z forem mezinárodní ochrany včetně posouzení, zda správní řízení ve věci této otázky bylo vedeno v souladu se zákonem. […][N]ení důvodu se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti v případě, je-li meritem otázka setrvání cizince v přijímacím středisku, pokud se tento domáhá udělení mezinárodní ochrany, včetně případného přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví*". V nyní posuzované věci je předmětem přezkumu uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců; nejedná se tak přímo o otázku udělení mezinárodní ochrany, a proto nebylo potřebné zabývat se přijatelností kasační stížnosti (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 – 62, nebo ze dne 19. 1. 2014, č. j. 2 Azs 104/2014 - 39). Na tomto nezměnily ničeho ani závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozhodnutí ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4 Ans 11/2013 - 25.

[9] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Je však třeba zdůraznit, že obsah a kvalita kasační stížnosti, s ohledem na dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví, předurčuje rozsah přezkumné činnosti kasačního soudu, ale i obsah rozsudku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 – 60, nebo ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 237/2014 - 40). Vzhledem k tomu, že převážná část stěžovatelovy argumentace byla obecného charakteru a kuse zdůvodněna, mohl se Nejvyšší správní soud vyjádřit k většině nastolených otázek taktéž toliko v obecné rovině.

[10] Napadené rozhodnutí bylo vydáno podle § 46a odst. 1 písm. b) a c) a § 46 odst. 2 zákona o azylu. Podle těchto ustanovení ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, pokud *b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl*

představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Jde-li o cizince zajištěného podle zvláštního právního předpisu, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců (jako tomu bylo v případě stěžovatele), rozhodne ministerstvo do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem.

[11] Stěžovatel učinil předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti pouze to, zda byl naplněn důvod pro setrvání v zajišťovacím zařízení podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť brojil proti nesprávnosti závěru o tom, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Závěry žalovaného, že se prokazoval padělaným dokladem totožnosti, nerozporoval.

[12] K povinnosti setrvat v zajišťovacím zařízení ukládané podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu Nejvyšší správní soud v minulosti judikoval, že jejím důvodem může být jen *„jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, publ. pod č. 2950/2014 Sb. NSS). V případě, kdy byl žadateli o mezinárodní ochranu uložen trest vyhoštění na 10 let, uplynula platnost jeho víza, ztratil cestovní doklad a tuto skutečnost nikde nenahlásil ani si nevyřídil nový doklad, peníze na stravu a pobyt si vydělával prací na stavbách, pro kterou neměl uděleno povolení, a zároveň trvale a aktuálně porušoval právní předpisy (včetně zákonů pobytových), dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žadatelova jednání ve svém souhrnu představovala skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku – zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocně uložených trestů v trestním řízení a respekt k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům České republiky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2015, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45). Obdobně lze taktéž poukázat na nedávný případ žadatele o azyl, kterému bylo dvakrát uloženo správní vyhoštění, jež nerespektoval, který nebyl na území České republiky hlášen k pobytu, nedisponoval žádným cestovním dokladem ani platným vízem, v České republice neměl příbuzné, nežil s občanem České republiky nebo Evropské unie a neměl finanční prostředky ani zdravotní pojištění. Nejvyšší správní soud uzavřel, že z chování tohoto žadatele bylo možno dovodit jeho neochotu dlouhodobě respektovat základní pravidla vyjádřená v právních předpisech, a že existovala důvodná obava, že v dosavadním chování bude pokračovat a v důsledku toho dojde v budoucnu k narušení veřejného pořádku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3 Azs 90/2015 – 25).

[13] V případě ukládání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu se tedy posuzuje, zda ze strany cizince reálně hrozí narušení veřejného pořádku (nikoliv to, zda již k narušení došlo). Taková úvaha samozřejmě nesmí být svévolná, ale musí vyplývat přímo z chování dotčené osoby. Přitom stačí, pokud lze hrozbu narušení veřejného pořádku důvodně presumovat z dosavadního chování dotčené osoby (srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3 Azs 90/2015 – 25).

[14] V nyní souzené věci dospěl Nejvyšší správní soud k tomu, že názor žalovaného, potažmo krajského soudu, podle nichž bylo nutné vést řízení ve věci mezinárodní ochrany

za současného omezení osobní svobody stěžovatele z důvodu hrozby narušení veřejného pořádku, obstojí. Nejvyšší správní soud učinil tento závěr po přihlédnutí k celkové životní situaci stěžovatele a s ohledem na individuální okolnosti projednávaného případu. Zejména vzal v úvahu, že stěžovatel dlouhodobě a vědomě pobýval na území České republiky bez jakéhokoliv právního titulu, platného cestovního pasu a víza jakož i v rozporu s pravomocnými rozhodnutími o vyhoštění. Stěžovatel tato skutková zjištění nikterak nezpochybňoval. Během správního řízení navíc přiznal, že si vyrobil falešné doklady a prokazoval se občanským průkazem na jméno M. P. Omezení osobní svobody stěžovatele podle § 46a zákona o azylu tak bylo nezbytným důsledkem událostí, které tomuto rozhodnutí předcházely.

[15] Ve světle tvrzení, která stěžovatel uvedl během správního řízení, že v České republice žil na různých adresách, nebyl nikde hlášený, naposledy bydlel v hotelu SANDRA v Praze (dokud ještě vlastnil falešné doklady) a poté *„žil, kde se dalo“*, má Nejvyšší správní soud taktéž za zcela opodstatněný závěr krajského soudu, podle něhož je stěžovatel pro správní orgány nedohledatelný a nedosažitelný, čímž může ztěžovat jejich činnost. Z tohoto důvodu také Nejvyšší správní soud nepřisvědčil argumentaci, že z napadeného rozsudku nevyznívá obava, že by stěžovatel mařil výkon řízení o azylu nebo je jinak ztěžoval. Naopak lze usoudit, že se žalovaný i krajský soud mohli důvodně domnívat, že nedojde-li k přezajištění stěžovatele a současně nebude vyhověno jeho žádosti o azyl, splnění jeho povinnost vycestovat se vymkne kontrole.

[16] Nejvyšší správní soud dále zhodnotil jako nepřípadnou námitku, že krajský soud pouze přejal argumentaci žalovaného, a proto jeho závěry nelze považovat za řádné. Nejvyšší správní soud naopak naznal, že krajský soud své rozhodnutí náležitě odůvodnil, neboť je z něj patrné, z jakých důvodů stěžovatelovu žalobu zamítl, jakými úvahami byl veden a jak smýšlel o jednotlivých žalobních námitkách. Nelze souhlasit ani s tím, že byly závěry krajského soudu učiněny na základě pochybných předpokladů, neboť krajský soud souhrnně posoudil dřívější jednání stěžovatele a zcela v souladu se shora citovanou judikaturou presumoval, že by v případě nezajištění stěžovatele mohlo z jeho strany dojít k opětovnému nerespektování právního řádu České republiky. Zmínku krajského soudu o účelovosti podané žádosti o azyl nelze považovat za nosný důvod napadeného rozsudku, když ostatní, shora popsané důvody zajištění obstojí a okolnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu budou posuzovány v samostatném řízení. Nicméně lze poukázat na výpověď stěžovatele zaznamenanou v jeho žádosti o mezinárodní ochranu (č. l. 24 správního spisu), kde na otázku, proč o mezinárodní ochranu nepožádal dříve, odpověděl: *„Nikdo mi pořádně nevysvětlil, co to azyl je. Každý říkal jen, že mě zavřou, pokud požádám, a azyl mi nedají. Dřív mi nevadilo, že by mě vyhostili, ale nyní, když je tam válka, tak nechci. Proto jsem si také udělal falešné doklady, abych tu mohl zůstat.“* Mimoto stěžovatel popřel, že by měl na Ukrajině před svým odjezdem nějaké problémy; jediným důvodem, pro který Ukrajinu opustil, byla snaha najít práci. To opravdu nasvědčuje správnosti pohledu krajského soudu na pravý motiv žádosti stěžovatele o udělení azylu.

[17] Zcela obecnou námitku nepřiměřenosti délky zajištění Nejvyšší správní soud taktéž nepovažoval za důvodnou. V rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, zdejší soud vyložil, že *„ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu dává explicitně možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Z jazykového výkladu ustanovení [...] lze dovodit, že správní orgán má možnost správního*

uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší, tato doba však nesmí překročit zákonné maximum. Pokud zákon dává správnímu orgánu možnost správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda tyto meze nepřekročil nebo správní uvážení nezneužil". V souzené věci žalovaný stanovil celkovou dobu zajištění na 110 dnů. Přitom odůvodnil, že ke standardní době trvání azylového řízení (90 dnů) připočetl dalších 15 dnů, což je zákonem stanovená lhůta pro podání případné žaloby, a dále zohlednil, že průměrná doba doručování dokumentů v rámci soudního řízení činí 5 dnů. Žalovaný se tedy pohyboval v rámci mezí správního uvážení, jelikož své rozhodnutí logicky odůvodnil, přičemž nedošlo k překročení maximální možné délky zajištění. Nelze přitom přisvědčit názoru stěžovatele, že uložením povinnosti setrvat v zajišťovacím zařízení po dobu téměř tří měsíců došlo k omezení jeho práva na pravidelný přezkum dalšího trvání zajištění. Krajský soud zcela správně poukázal na to, že současné znění zákona o azylu poskytuje zajištěnému žadateli o mezinárodní ochranu v tomto směru dostatečnou ochranu, neboť ten může kromě podání samotné žaloby proti rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců požádat o přezkoumání důvodů pro setrvání v tomto zařízení (§ 46a odst. 5 věta druhá zákona o azylu). Nadto je žalovaný povinen *ex officio* zkoumat, zda důvody, pro které bylo o zajištění rozhodnuto, trvají (§ 46a odst. 5 věta první zákona o azylu).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tedy nebyla přiznána.

[19] Stěžovateli byla usnesením ze dne 2. 10. 2015, č. j. 2 Azs 233/2015 – 24, ustanovena k ochraně jeho práv zástupkyní JUDr. Alena Kojzarová, advokátka. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. Podle § 7 a 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovené zástupkyni odměna za jeden úkon právní služby [písemné podání ve věci samé, zde konkrétně doplnění kasační stížnosti, podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, celkem tedy 3400 Kč. Nejvyšší správní soud naopak nepřiznal odměnu za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, a to vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně neprokázala, že by proběhla porada s klientem, která je nutnou součástí takového úkonu právní služby [dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu je úkon právní služby vymezen jako *„první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem"*], srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2012, č. j. 6 Azs 8/2012 – 40, nebo ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 Azs 148/2015 – 59. V případech, kdy se nemůže první porada s klientem uskutečnit z objektivních příčin (např. klient je neznámého pobytu), lze tuto poradu nahradit jinou přiměřenou aktivitou advokáta (např. studiem spisu); to však v nynější věci, kdy při převzetí zastoupení bylo místo pobytu stěžovatele známo, nemá

význam. Ze spisu navíc nijak nevyplývá, že ustanovená zástupkyně učinila jakýkoli úkon, který by byl s to nahradit poradu s klientem. Protože ustanovená zástupkyně není plátkyní daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se celková výše odměny o tuto daň.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu